

σε τὸ οὐράνιον φαινόμενον. Ὁ νέος ἀστὴρ ἦτο ὁ τοῦ κ. Ποδαρᾶ διευθυντοῦ τοῦ κκιπεργουσιαίου Τυρνάβου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεκλύφθησαν καταχρήσεις ἐπισκιάσκει τὴν δύσασαν δόξαν τοῦ μακαρίτου Βαλέντα. Θυμιάζομεν μόνον πῶς ὁ κ. Ποδαρᾶς διαφεύδων τὸ ὄνομά του νὰ συλληφθῇ, ἐνῷ εὐρίσκειται εἰς Τυρνάβον, δηλαδὴ παρὰ τὰ μεθόρια.

Παράδοξος Βουλὴ ἡ ἐφετεινὴ! Ἀκόμῃ δὲν ἐγένετο ἀρτία καὶ πετᾷ τὰ μέλη της εἰς τὰς ὁδοὺς ἀκόμῃ δὲν ἀπέκτεινε προεδρεῖον ἦτοι κεφαλὴν καὶ φέρονται εἰς αὐτὴν προτάσεις περὶ ἀκαταλογίστου! Παράδοξος δὲ εἶναι καὶ ἡ φρασεολογία της πολλοὶ ὀλίγοι ἐμμένουν εἰς τὸ πικρὸν σύστημα τῶν ἀβρῶν ἐκείνων ἀλλὰ τετριμμένον ἐκφράσεων «εἶσαι φαῦλος» «εἶσαι ἀχρεὺς», «ψεύδου» τῶρα εἶναι ὁ συρμός τῶν χαριτολογιῶν. Ὁ κ. Κοσσανάκης ἀπεκάλεσε τὸν κ. Λεβίδην πολυθέλητητρον ὁ δὲ κ. Γεωργίου τᾶς τὸν κ. Καρδαρᾶν πολυτάλαντον. Ἀναμένομεν καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιθετικὰ κοιμητικά, πρὸ πάντων δὲ συμφώνως μὲ τ' ἀνωτέρω εἰρηθὰ βέβαιον ὅτι θ' ἀκούσῃ καὶ κανένα βουλευτὴν ἀποκαλούμενον πολυφερνον!

Ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἰδιαίτεται... ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος οἰκοῦρε... ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος πάσχει ἐκ σφοδροῦ περετοῦ...

Δι' ὄνομα Θεοῦ! τί εἶναι αὐτὰ αἱ εἰδήσεις τὰς ὁποίας κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀνγκινώσκουμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας; Διὰ τοῦτο καὶ ἰδιαίτεται ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος; Ἡ πλεινοψηφία τοῦ κ. Δηλιγιάννη εἶναι ἰσχυρὰ καὶ δὲν παρίσταται ἐπὶ τοῦ παρόντος κανεὶς κίνδυνος μετατοπίσεως.

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Πολλὰς πληγὰς εἶχον μέχρι τοῦδε αἱ Ἀθηναί, ἃς καὶ αὐτὴ ἡ πρωτεύουσα τοῦ μακαρίτου ἐπὶ Μωυσεῶς Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου θὰ ἠγνόει. Ἀλλ' ὥς νὰ μὴ ἤρουν ὁ κομπορτός, οἱ κῶναυποι, οἱ ἀρμόδιοι, τὰ οὐρητήρια, οἱ ξενοδόχοι καὶ οἱ κερκαραγογεῖς, νέον εἶδος ἐνοχλητικωτάτων ζωφίων ἐφευρέθη ἡδὴ, οἱ παρόδιοι ἰδιοκτῆται. Καὶ μέχρι τοῦδε μὲν περιωρίζοντο, ὅσας ἐψοδόμουν, νὰ καταστρέφουν τὰς ὁδοὺς καταλαμβάνοντες αὐτάς καὶ ἀποκλείοντες τὴν διάβασιν ἐπὶ μῆνας καὶ ἔτη ὁλόκληρα, δι' ὁδοφραγμάτων, λίθων, ξύλων, ἀσβεστοῦ ἢ πηλοῦ. Ἀλλ' ἐκ τῆς ἀτιμωρησίας ταύτης ἤρχισαν νὰ θρῆσκύνωνται καὶ ἡδὴ ἡ ἐπίδρασις καὶ τῶν κλιαισθητικῶν αὐτῶν πλέον ὀρέξεων ἤρχισε νὰ γίνεται λυπηρῶς καταρνήτης ἐφ' ὅλης ἐν γένει τῆς ὕψους τῆς πόλεως. Οὕτως εἰς τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν πληροπορούμεθα τὸρα ὅτι ὀρεῖται ἡ οἰκτρά καταστραφὴ τῶν θαλερωτάτων ἐκείνων γνωστῶν δένδρων, ἅτινα ἀπετέλουν τὸν μόνον στολισμὸν τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Καὶ εἰ ἀρμόδιοι συνεμαρφώθησαν πρὸς τὴν βανδαλικὴν ἀξίωσιν καὶ τὰ δένδρα κατεκόπησαν καὶ ἡσυχάσαν τὰ εὐαίσθητα νεῦρα τῶν μεγαλειοτάτων παροδίων ἰδιοκτητῶν, τὰ ἐνοχλούμενα ἐκ τοῦ τερετίσματος τῶν πτηνῶν καὶ τοῦ θροῦ τῶν φύλων καὶ τοῦ φόβου τῶν λωποδυτῶν. Καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, κύριοι ὀγδοήκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἐννεακῆσιοι ἐννεήκοντα ἐνέα Ἀθηναῖοι, μάθετε το, ἀπόλυτος καὶ ἀνεύθυνος ἄρχων τῆς πόλεως, σὺς δὲν εἶναι πλέον ὁ βασιλεὺς, ὁ πρωθυπουργός, ὁ νομάρχης; ἢ ὁ δημαρχος, εἶναι ὁ πρῶτος τυχὼν ἰδιοκτήτης ἐνὸς οἰκοπέδου καὶ μᾶς μὲνδρας.

Ἀλλὰ τότε δὲν ἐννοοῦμεν διατί δὲν ἀφίεται ἐλεύθερος εἰς τὸ ἔργον του καὶ ὁ ἐντιμὸς κ. Τοτόμης, καθ' οὗ τόσος ἡγέρθη πρὸ τινος θόρυβος καὶ κατακραυγῇ. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τοῦλάχιστον αὐτὸς πραγματικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς Πνυκός, ἐνῶ οὔτε αἱ κατακοπῆσαι λεῦκη, οὔτε τὸ ἔδαφος τῆς ὁδοῦ Σταδίου πιστεύομεν κινήσει εἰς τοὺς κυρίους παροδίου.

Ἀξιοσημείωτον γεγονός τῶν τελευταίων ἡμερῶν εἶναι ἡ μεταβὺ Ἀθηνῶν καὶ Σύρου τελευτήν ἀπὸ τινος λωποδυτικῆς κινήσεως περὶ

ἧς οὐδεμία ἐφημερίς ἔκαμεν ἔτι λόγον. Κατὰ τὸν φίλον μας Φανὸν πρὸ ἡμερῶν ἀφίκοντο εἰς Σύρον δι' ἀτμοπλοίου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοίας ἱκανοὶ λωποδύται, ἀποσταλέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῆς ἐνταῦθα ἀστυνομίας. Ἀλλ' ἡ ἐκεῖ ἀστυνομία ἀνταπέστειλε, λέγει, αὐτοὺς τοὺς κυρίους τούτους πάλιν εἰς Ἀθήνας. Ἀναμφιβόλως οἱ ἐντιμοὶ ταξιδιώται πρέπει νὰ εὐγνωμονῶσι καὶ τὰς δύο ἀστυνομίας διὰ τὴν περὶ τῆς ὑγείας αὐτῶν ἐκδηλουμένην ὑπὸ τούτων μέριμναν διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων ταξιδιωτῶν, εἰς τὰ ὁποῖα τοὺς ὑποβάλλουσι, τόσον ἀνγκυαίων καὶ ἐφελίμων κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους.

ΣΙΦΩΝ

Ὅποῖος σίφων φοβερός! ὅποια καταίρις! κινουῦνται τὰ θεμέλια συμπάσης τῆς Ἑλλάδος, κινουῦνται τὰ θεμέλια θαλάσσης τε καὶ γῆς, καὶ ὅλον συνταράσσεται τὸ ἄσιν τῆς Παλλάδος. Κρῶλουν οἱ μαῦροι κόρακες ἐπάνω στὸν αἰθέρα, καὶ εἰς κύματα μεταβάλλεται ἡ φωτεινὴ ἡμέρα.

Βλέπω τραπέζια, στρίποδα, σαρίδες, παραθύρια εἰς τὸν αἶρα νὰ πετοῦν σὰν τᾶχοντε φτερά, σποῦν μαστραπάδες, γυαλικά, τσανάκια καὶ ποτήρια, καὶ ἀκούεται παρτοῦ φωνὴ φρικτὴ καὶ γοερά. Γίνονται ὅλα θάλασσα καὶ σκόρη καὶ θυσία, ὅπου θαρρεῖς πῶς ἔρθασε δευτέρα παρουσία.

Τι ξαφνικὸ ἀνέλπιστο! τί κρίσιμος ἡμέρα! ἐν μέσῳ ἀστραπῶν, βροντῶν καὶ τόσης καταίριδος ἀψυχα καὶ ἐμψυχα πετοῦν ὕψη εἰς τὸν αἶρα, πετοῦν καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς δυστυχοῦς πατρίδος. Πετᾷ, πετᾷ ὁ γαῖδαρος, πετάει τὸ γουρῶνι, πετάει καὶ ὁ Πρόεδρος μαζὺ μὲ τὸ κουδῶνι.

Δὲν μένει τίποτα 'στὴ γῇ ὅπου νὰ μὴν πετάξῃ... πετᾷ ἐγώ, πετᾷ ἐσὺ, πετᾷ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος, τὸ πᾶν ὁ σίφων ἀπειλεῖ 'στὰ ὕψη νὰ τινάξῃ, πετᾷ ὁ κάθε ἄνθρωπος, πετᾷ τὸ κάθε κτήνος. Ἀλλὰ πετᾷ 'στὸ Αἴγιον μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα καὶ ὁ κύριος Δαμασκητὸς νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα.

Πετᾷ καὶ ὁ περιηγητὴς τοῦ κόσμου Ποταγός, καὶ ἕνας ἀνεμοστρόβιλος 'στὸ Χεσιμὲ τὸν ρίχνει, φωτίζει μὲς 'στὸ πέλαγος ὁ κάθε ναυαγός, καὶ χάνουν ζῶα καὶ ἄνθρωποι τοῦ δρόμου τῶν τὰ ἔχρη, ὅπου καὶ ἂν πᾶς καὶ ὅπου σταθῇ ὁ σίφοντας σ' ἀρπάξει, καὶ βλέπω σ' ἕνα εὐσεβῆ καθβάλα τὸν Καζάζη.

Ἐμπρός, φυσᾶτε, λαίλαπες καὶ πνεύματα αἰφώνων, σηκώσατε ὁλόκληρον τὴν φλὴν μας πατρίδα!... ἕνας ἀνεμοστρόβιλος θὰ τὴν γλυτώσῃ μόνον, ἀλλοῦ τῆς σωτηρίας της δὲν βλέπει τὴν ἐλπίδα. ὦ! ναι, τὸ πᾶν ἂς ὑψωθῇ ἐπὶ πετρῶν ἀνέμου... Τοῦ δούλου σου τοῦ ταπεινοῦ ἐπάκουσον, Θεέ μου.